

Аеропорт. Транспортером з літака виїжджають валізи, ящики, тощо, на деяких стоїть знак "Келих" та напис Fragile

Вантажники не зважають ні на які вказівники і скидають весь багаж на кучу, потім, тарахкотливою вагонеткою, перевозять його до приміщення аеропорту де знову, ні на що незважаючи, викидають на транспортер котрим багаж потрапляє до зали.

Деякі пасажири одразу помічають, що їх багаж зіпсований, деяким доводиться повертатись до аеропорту знову.

Всі вони зтикаються з Манеджером по роботі з проблемами пасажирів.

Це пухкий, старіючий дядько, з зализною і "шапочкою" котру він кожного ранку ретельно конструє з залишків свого волосся.

Він - непробивний менеджер, котрий може відмовити будь-кому і його н обходять ніякі ньянси чи надважливі обставини.

Він добре знає правила перевезення вантажів, а особливо ту частину, що стосується позицій коли зіпсовані речі не є відповідальністю компанії. За це його дуже цінують в компанії і багато разів нагороджували грамотами і дипломами.

На його столі стоїть його найцінніша нагорода - скляда скульптурка менеджера в хрестоматійній позі - в одній руці "дипломат", а інша простягнута для рукостискання. Кожного вечора, коли всі справи закінчено, Менеджер розгортає скульптуру до себе і потискає їй руку, після чого ретельно пробирає дипломи від пилу.

Він самотній, давно закритий від усього світу. Єдина його радість, єдина причина для його гордості - це його дипломи і сертифікати, котрі фактично є єдиним підтвердженням сенсу його існування.

Після однієї розмови, коли він відмовляє в компенсації маленькій дівчинці і її роздратований батько виходить з кабінету, сильно бахнувши дверима, скло на одному з дипломів тріскається.

Менеджер не одразу це помічає, а коли помічає здивованно на нього дивиться.

Він міняє скло.

Після чергової зустрічі, коли чергове скло тріснуло, він встановлює на дверях доводчик, аби клієнти не гупали дверима.

Черговий роздратований клієнт намагається бахнути дверима, але ті повільно зачиняються. Задоволений Менеджер переможно дивиться в щилину, що зменшується, на роздратованого клієнта. Щойно двері зачиняються, всі дипломи одночасно вибухають склом, а головне - розлітається на дрібні уламки скляна статуетка - його найцінніша нагорода - найкращому Менеджеру всієї авіакомпанії.

Менеджер ошелешено дивиться на все, що сталося.

Аби надолужити втрачені дипломи, Менеджер ще впертіше відмовляє клієнтам в компенсаціях.

Одного дня він звично сідає за свій комп'ютер і відповідає на листи – звернення про компенсацію. Всюди відмова. Він швидко клацає клавіатурою, аж раптом палець на його правиці ламається. Він кричить від болю.

Лікар, до котрого він звернувся, каже, що є така хвороба, як в Амелі, дивились? Там був один персонаж – Скляна Людина. Так от ваша ситуація така ж сама – ваші кістки з кожним днем стають все тоншими. Але дивно, що не одразу всі, а поступово, наче хтось керує змінами в вашому організмі.

Менеджер повертається на роботу, але скоро стає зрозуміло, що він просто фізично не може виконувати свої обов'язки – друкування на комп'ютері для нього дорівнює зламаним кісткам пальців, а без цього, ані відповіді клієнту, ані звіту в головний офіс зробити неможливо. Він спробував навіть здати відеозвіт, але як його підшиєш до папки?

Менеджер втрачає роботу. Він звертається до різних лікарів, знахарок, але все намарно.

Він намагається влаштуватися на нову роботу, але всі посади тим чи іншим чином пов'язані з роботою на комп'ютері. Менеджер в розпачі, та жодна з його проблем не наводить його на думку, що він не правий.

Він усамітнюється, не виходить на вулицю, ні з ким не спілкується і тільки зараз усвідомлює наскільки він самотній і виявляється нікому не потрібним.

Одного дня, ввечері, коли на вулиці дощ, листопад і вечір, Менеджер, помічає, що його долоня стала прозорою. Тепер він Скляна Людина в буквальному сенсі цього слова. Йому більше нема чого втрачати і він, вперше після довгого перебування вдома, виходить на вулицю. Він йде до центру вулиці і з подивом та зацікавленістю дивиться як змінюється та виблискує світло вуличних ліхтарів якщо дивитися на них через його напівпрозору долоню.

Але скоро це набридає йому, він усвідомлює, що змінюється і вороття нема. Чому? За що? Я все робив правильно! Жив правильно! Завжди чітко дотримувався інструкцій! Відповіді немає і він зривається з місця і біжить. Віжить світ за очі. Якщо він Скляний, якщо його доля – розбитися на друзки, то він зробить це красиво!

Він біжить нічними вулицями і помічає дівчину, що стоїть на тротуарі і ловить краплі дощу на аркуш паперу. Менеджер

зупиняється і підходить до дивної дівчини. Він бачить, що на аркуші вода малює абстрактні образи. Дівчина дивиться в небо і наче не помічає його, Менеджеру стає зрозуміло, що вона сліпа.

Менеджер та Художниця знайомляться. Він дізнається, що вона втратила зір в дитинстві і зараз бачить тільки кольорові плями. Написати їх сама вона не може і в цьому їй допомагає дощ – вони соавтори. Вона вдома готується, насипає різні фарби котрі відчуває на запах на аркуш паперу. Яким саме має бути аромат, які саме фарби дати на аркуш вона розуміє тільки відчувши запах дощу, що наближається. А потім, вони спільно, вона і дощ, створюють картину.

Вона може годинами розповідати про речі котрі знаходились поруч з Менеджером, але він не зважав на них – як, під яким кутом і з якою силою падають краплі дощу, чим відрізняється травневий дощ від листопадового і якими виходять картини від снігу. Він слухає про речі котрі колись називав просто "нелютна погода" і вперше за довгі роки згадує як радісно було, з бабусею, бігати після літньої зливи теплими, наче парне молоко калюжами. Він бачить наскільки різними виходять картини створені нею під травневим та листопадним дощем. Вони різні, але такі чесні, такі справжні і в кожній він бачить життя, життя котрого свідомо сам себе позбавив.

Ця дружба змінює Менеджера, він нарешті помічає такі прості і гарні речі як запах ранкових булочок в кав'ярні поруч, радісний дзенькіт трамвая на бульварі і смішні голоси ринкових торговок, що можуть чорту ладан продати, якщо звичайно у того достатньо грошей, і решта, решта, решта.

Скоро Художниця дізнається про проблему Менеджера і каже, що бажає допомогти йому. Як? Я намалюю тобі обличчя. Але це не спрацює – хто забажає взяти на роботу людину, що виглядає як картина Пікассо чи Сальвадора Далі?!

Менеджер не розповідає їй про це. Він виходить на вулицю, наче йде на співбесіду і довго гуляє навколо будинка, поки не мине, достатній для повернення, час. Всі місцеві алкоголіки, котрі бачать результат цих експериментів потроху кидають пити.

Скоро хвороба доходить до ніг – через його надмірну вагу вони можуть просто луснути і навряд чи він зможе після цього встати. Художниця конструє з лінійок, розібраних багетів зі своїх картин та скотчу йому шини на ноги. Після цього він звичайно може ходити, але сказати, що його хода стає смішною це нічого не сказати.

Його помічає компанія підлітків і знущається з нього. Йому боляче, але Художниці він нічого не каже про свої проблеми.

За будь яких обставин, будь яка, навіть "во благо" брехня виходить на поверхню, так сталося і цього разу. Художниця дізналася про то, що її допомога виявилась непотрібною Менеджеру. Її ображає не то,

що у неї не вийшло, а то, що у нього не вийшло довіритись їй, сліпій.

Вона дізнається про це випадково, з розмов алкоголиків котрі нажахані своїми "видіннями". Вона усвідомлює, що єдина рідна для неї людина зрадила їй і наважується на самогубство.

Менеджер повертається додому після "чергової співбесіди" і бачить Художницю на даху.

Він підіймається на дах і намагається зупинити її, але це не можливо - вона не може більше довіритися тому, хто обдурич її : "Це все одно, що взяти сліпого за руку і штовхнути під вантажівку, ось, що ти зробив, ти штовхнув під вантажівку безпорадну людину, котра абсолютно довірилась тобі".

Вона плигає з даху і він, з маскою картини в стилі Сальвадора Далі, перелякано кричить: "Ти розіб'єшся" і плигає за нею.

Так як він важчий, швидко наздоганяє її в повітрі, обіймає і притискає до себе так, аби при падінні більше постраждав саме він.

Падіння на асфальт і... Менеджер змінився. Більше він не Скліяна Людина. Він наче великий м'яч відстрибує від асфальту з Художницею в руках.

Алкоголики котрі були свідками цієї сцени одночасно викидають на асфальт щойно прикурени сигарети.

Аеропорт.

Менеджер приходить до вантажників і вчить їх як треба обходитись з вантажем - кожна посылка, кожен вантаж може бути чиеюсь душею, котра настільки крихка, що найменший подих повітря може її зруйнувати.